

Aleksej Sachnin och Sergej Udaltsov

Den ryska proteströrelsen

Introduktion

Den ryska proteströrelsen mot president Putin under vintern och våren 2011-2012 leddes av representanter för olika politiska grupper, liberaler, nationalisterna och vänsteraktivister. (Det stora stalinistiska kommunistpartiet deltog dock inte i rörelsen.) Med tiden stod det klart att vänstern, representerat av det nya koalitionspartiet Vänsterfronten, var populärast och starkast drivande i proteströrelsen. När den statliga repressionen sattes in för att krossa proteströrelsen under 2012-2013, slog därför Putinregimen också hårdast mot just vänstern.

Flera vänsteraktivister fängslades, inklusive Vänsterfrontens unge ledare Sergej Udaltsov, som suttit i husarrest sedan februari 2012 och fortfarande nu (i januari 2014) väntar på att ställas inför rätta, och riskerar ett långt fängelsestraff för ”uppvigling”. En annan av Vänsterfrontens ledare Aleksej Sachnin lyckades dock fly från Ryssland och tog sig sommaren 2013 till Sverige, där han nu söker politisk asyl.

Nedan återges ett urval artiklar av Aleksej Sachnin som publicerats i svenska tidningar, samt en artikel av Sergej Udaltsov om oktoberrevolutionen 1917. Alla översättningar (från ryska) av undertecknad

Per Leander 13/1 2014

Innehåll

Aleksej Sachnin: Vänsterns roll i den ryska proteströrelsen	1
Aleksej Sachnin: Ryssland står inför en ny större protestvåg	4
Aleksej Sachnin: ”Politisk repression – Putins verktyg för att behålla makten”	6
Aleksej Sachnin: Moskva: Rasistiska kravaller stärker polisens makt	7
Aleksej Sachnin: Putins amnesti är bara ett spel	9
Aleksej Sachnin: Jeltsins blodiga statskupp	11
Sergej Udaltsov: “Vi behöver en ny Oktoberrevolution”	13

Aleksej Sachnin: Vänsterns roll i den ryska proteströrelsen

Ur Internationalen 9 augusti 2013

Under protesterna mot president Vladimir Putin har liberalerna framställts som drivande i oppositionsrörelsen av både ryska och internationella media. Sanningen är att vänstern var mycket viktigare för proteströrelsens uppkomst och utveckling. Det är också främst vänsteraktivister som nu utsätts för repressalier och döms till långa fängelsestraff. Det förklarar den ryske oppositionsledaren Aleksej Sachnin, som här skriver exklusivt för Internationalen.

Under loppet av två årtionden har utvecklingen i Ryssland varit hett stoff för världens nyhetsbyråer. Storskaliga nyliberala reformer, koloniala krig, riggade presidentval, diplomatiska dispyter med USA och Europa; en utveckling som har styrts av en liten härskande elit utan minsta tanke på landets befolkning på 140 miljoner människor. Det var bara möjligt att genomföra den nyliberala politiken genom att göra det fullständigt omöjligt för majoriteten av befolkningen att kunna påverka sin egen framtid. Massmedier ställdes under strikt statlig kontroll och domstolarnas oberoende gentemot makten försvann, liksom arbetarrörelsens stora organisationer som fackföreningarna. Politiska partier som velat verka öppet, har varit tvungna att underordna sig regimen. Tack vare den här raden av åtgärder, samt en fördelaktig ekonomisk konjunktur, har Putins regim kunnat befästa sin makt.

En stor del av den ekonomiska eliten har stött Putins auktoritära statsapparat som ett effektivt sätt att skydda sina privata intressen. Trots detta har den härskande klassen emellanåt skakats av inbördes konflikter som har utlösts av intressekollision mellan industriekonomiska grupperingar, politikens olikartade ambitioner och inflytelserika byråkraters konkurrerande intressen.

Det politiska undantaget har här varit den liberala oppositionen. Bara liberalernas röst har hörts utanför landets gränser, och endast en snäv cirkel av experter har känt till att det också existerar en annan opposition i Ryssland.

Samtidigt har liberalerna i praktiken inget stöd i Ryssland. Eftersom liberalerna är förknippade med de förhatliga ekonomiska reformerna under Jeltsintiden, skulle de, även om det hölls riktiga fria val i framtiden, bara kunna räkna med ett obetydligt folkligt stöd.

När proteströrelsen för fria val uppstod i december 2011, efter avslöjanden om fusk i parlamentsvalet, beskrevs den till största delen i massmedia som en liberal protest, vari kraven på politisk demokrati underförstått avsåg en fortsättning på den liberala ekonomiska politiken. Men den beskrivningen hade lite gemensamt med verkligheten.

Den första storskaliga demonstrationen förbereddes av aktivister runt den antikapitalistiska koalitionsorganisationen Vänsterfronten. De etablerade liberala politikerna fanns över huvud taget inte med när proteströrelsen uppstod, men de försökte snart ta över ledarskapet. Liberalen Boris Nemtsov, som var vice premiärminister under Jeltsin, la sig i och kom överens med de styrande i Moskva om att flytta den planerade demonstrationen som var tänkt att hållas vid Kreml, till Bolotnajatorget på andra sidan floden.

Detta gjorde han i överenskommelse med makten bakom ryggen på såväl de verkliga organisatörerna som demonstranterna. Och även om polisens insatsgrupper såg till att de regler liberalerna hade kommit överens om med makten följdes, orsakade detta missnöje bland protestdeltagarna.

Så snart de stora massdemonstrationerna började bli vanliga på Moskvas gator, tillkännagav en snäv grupp prestigefyllda etablerade politiker att de hade bildat en ledningsgrupp för protestaktionerna. I den ingick kända, men många gånger långtifrån populära personer, som före detta ministrar, oppositionsledamöter i Duman och journalister. Dessa människor tog på sig ledarrollen. De utsåg datum för nya protestaktioner, stämde av dessa med myndigheterna, sammanställde talarlistor och publicerade manifest i de protesterandes namn. Trots detta blev det snart tydligt att de tiotusentals moskoviter som deltog i demonstrationerna inte såg de etablerade liberala politikerna som sina representanter.

Folkmassan buade ut talare som var starkt förknippade med det styrande etablissemanget, som Putins forne premiärminister Kasianov och finansministern Kudrin, miljardären Prochorov, samt den kända TV-personligheten Ksenija Sobtjak, dotter till Sankt Petersburgs forne guvernör Anatolij Sobtjak, som Putin själv arbetade under i många år.

Som en motvikt till liberalernas lilla stängda ledningsgrupp uppstod ett brett självstyrande organ bland rörelsens gräsrotter som ett gemensamt politiskt forum. Alla som ville fick vara med. Aktivister diskuterade taktik och strategi, vilket politiskt program och vilka krav rörelsen skulle ha.

Aktivistorganisationerna, och bland dessa de socialistiska, blev kärnan i rörelsens struktur. Ganska snart blev det tydligt att de liberala ledarnas ambitioner att styra rörelsen inte skulle hålla, och deras roll tappade betydelse medan aktivisterna längre ner i rörelsen blev mer framträdande.

Undersökningar som gjordes på demonstranternas politiska tillhörighet visar en intressant utveckling. Inledningsvis kunde ungefär hälften av aktivisterna inte specificera sina politiska övertygelser. De benämnde sig helt enkelt som ”demokrater”. Ändå visade det sig, något oväntat, att den andel som sympatiserade med vänstervärderingar var högre än den del som betraktade sig som liberaler. Under loppet av de följande månaderna växte andelen vänsteranhängare, medan den liberala sidan minskade.

Men vändpunkten kom våren 2012. Efter att Putin hade segrat i presidentvalet i mars, slutade helt enkelt etablissemangets representanter att delta i proteströrelsen. Såväl kremlvänliga som oppositionella statsvetare förenades i uppfattningen att protesterna ofrånkomligen skulle komma att minska, och medias uppmärksammande av protesterna fick en kraftig nedgång. Det såg ut som om samhället skulle återvända till ett tillstånd av invand passivitet. Men det var under dessa omständigheter som vänstern tog på sig ledarrollen.

Om vänstern under de första månaderna efter protesternas början såg det som sin uppgift att motarbeta elitens försök att ta kontroll över massrörelsen, så trädde vänstern nu fram som den främsta organisatören av kampanjerna.

Vänsterfrontens samordnare Sergej Udaltsov, som myndigheterna upprepade gånger har fängslat för hans aktivism, blev en av de mest populära ledarna för proteströrelsen. Han kom med initiativet att genomföra en protestaktion, ”Miljonernas marsch”, dagen före installationen av Putin på presidentposten den 6 maj.

Knappast någon trodde att vänsterorganisationer och medborgarrättsaktivister skulle lyckas genomföra en stor mobilisering. Skadeglada kremlvänliga medier förutsåg ett för oppositionen förödmjukande fiasko. De liberala befälhavarna drog sig tillbaka då de inte ville dela ansvaret för vad som för dem framstod som ett oundvikligt nederlag.

Men den väldiga demonstrationen som hölls på Bolotnajatorget den 6 maj överträffade alla förväntningar. Mer än hundratusen personer gick ut på Moskvas gator. Därtill gick över hälften av dem i vänsterns block och röda flaggor dominerade i demonstrationen. Polisen

skingrade brutalt demonstranterna, ett tiotal blev misshandlade och ett hundratal hamnade i polisarresten.

För den liberala oppositionen blev vänsterns oväntade framgång en chock. En del av dess ledarskap erkände rakt ut att man hellre ville bevara Putins auktoritära styre än att se en möjlig vänstersvängning i landets politik. Den högerliberale politikern Vladimir Milov skrev en uppseendeväckande artikel, ”Hellre Putin än Udaltsov”, som hade ett stort inflytande på den offentliga debatten i Ryssland.

Det var inte bara de liberala bundsförvanterna som lade märke till den radikala vänsterns framgång. Den utvärderades också i Kreml, och mycket snart började de statliga repressiva åtgärderna mot vänstern. De första som polisen arresterade var ett par mindre kända aktivister; några var medlemmar i Vänsterfronten, och de resterande i andra vänsterrörelser. Enligt uppgifter från deras advokater ska polisen ha krävt av dem falska bevis mot 6 maj-demonstrationernas organisatörer, i första hand mot Sergej Udaltsov. De arresterade vägrade dock att ange sina kamrater.

Hösten 2012 visade rysk statsstyrd TV propagandafilmen ”Proteströrelsens anatomi del 2”, sammanställd av filmsnuttar från säkerhetspolisens videoövervakning av Sergej Udaltsov och andra vänsteraktivister. Skaparna av detta mästerverk av statlig propaganda beskyllde dem för att ha organiserat massupplopp i Ryssland med pengar från georgiska agenter.

Åtal väcktes, och snart rullade en ny arresteringsvåg in. En av Vänsterfrontens aktivister, Leonid Razvozzjaev, försökte gömma sig i Ukraina. Där vände han sig till FN:s flyktingorgan med sin asylansökan, men han blev bortrövad av den ryska säkerhetstjänsten FSB precis vid kontoret och i hemlighet förd över gränsen till Ryssland.

Två dygn hölls Razvozzjaev bunden i en källare där FSB hotade med att döda hans barn och anhöriga om han inte skrev under ett erkännande och angav sina kamrater. När han sedan fördes till domstolen som formellt hade häktat honom tog han offentligt tillbaka sitt vittnesmål och berättade att han hade torterats.

Under de följande månaderna arresterades också Sergej Udaltsov och en rad andra vänsteraktivister. Idag hålls de häktade i väntan på rättegång. Regimen betraktar processen som en demonstrativ hämndaktion mot oppositionen och framför allt vänsterns ledare.

De gripna ifrån 6 maj-aktionen behöver stort stöd. Aktivister i Ryssland sörjer för betalning av advokater, närvarar vid rättegångar och skriver uppmuntrande brev till de arresterade. Men det finns ännu en sak som är ytterst viktig för våra kamrater. Som vänsteraktivisten Aleksej Gaskarov formulerade det några dagar efter att han själv hade arresterats: ”För de som befinner sig under arrest är det mycket viktigt att den sak, för vilken de har blivit frångagna sin frihet, förverkligas.”

Idag försöker återigen såväl den kremltrogna som den liberala pressen i Ryssland framställa högerpopulisten Aleksej Navalnyj som kremloligarkins huvudsakliga motståndare. Men han är i själva verket tätt sammanbunden med etablissemanget och har fått tillåtelse att ställa upp i Moskvas borgmästarval.

Samtidigt har Vänsterfrontens fängslade ledare Sergej Udaltsov nekats att få ställa upp i borgmästarvalet. Den liberala pressen sjunger nu entusiastiska hyllningssånger till Navalnyj, efter att han friades från åtal, men man har medvetet glömt de 30 vänsteraktivisterna som sitter kvar i arrest.

Staben runt Navalnyj och dylika ansvarslösa vindflöjlar till politiker är bekväma för den härskande regimen eftersom de inte utgör något verkligt hot. Till och med om Navalnyj och hans gelikar skulle besegra Putin, skulle de aldrig genomföra några djupgående förändringar i

Ryssland. Dessutom hjälper de till att tränga bort ifrån det kollektiva minnet just dem som verkligen ställde sig upp mot Putins regim.

För att förverkliga den sak som våra kamrater har offrat sin frihet för, måste vi berätta sanningen om proteströrelsen. Och sanningen är att den demokratiska rörelsen i Ryssland nådde sin höjd under röda fanor. Vi måste också berätta att det är just vänsteraktivister som har fått stå till svars under de pågående repressalierna mot proteströrelsen.

Aleksej Sachnin

Översättning Jakob Sandberg

Aleksej Sachnin: Ryssland står inför en ny större protestvåg

Ur *Internationalen* 27 september 2013

I början av september hölls vid Uppsala universitet en konferens under namnet Rysslands missnöjesvinter. Det intressantaste föredraget var en presentation av den ryske sociologen Michail Dmitrijev, som är chef för Centret för strategisk forskning (CSF), den ryska statens officiella analyscentrum. Dmitrijev blev känd för tre år sedan när han var den första att förutspå den proteströrelse som skulle uppstå mot Putin.

Nu menar Dmitrijev att Ryssland står inför en ny våg av missnöjesprotester, vilka troligen kommer bli ännu större än de vi tidigare upplevde. Efter valfusket i parlaments- och presidentvalen 2011 respektive 2012, blev Moskva centret för den demokratiska kampen mot Putin, medan befolkningen ute i landet förhöll sig passiva. Men nu kan huvudstaden och periferin komma att byta plats som center för nästa våg av protester.

Putin har vanligtvis hävdats sitt stöd från ”det arbetande folket”. Bakom hans rygg stod vanligtvis arbetare från fabriksstäderna i Ural. Vid en välorkestrerad TV-show som sändes samtidigt som proteströrelsen i Moskva hade tagit fart, framträdde en sådan typisk ”arbetare” från Ural och bad Putin att personligen få komma till huvudstaden för att sätta de bråkiga dissidenterna på plats.

Regissörerna bakom TV-inslaget ville få det att framstå som att förhållandet mellan Putin och folket fortfarande var starkt, medan avståndet var enormt mellan det vanliga folket och den ”övergödda” oppositionen i Moskva. Även den liberala falangen av oppositionskoalitionen gick på betet, och många liberala ledare gjorde dumma uttalanden om att den ”kreativa klassen” i Moskva kämpade för demokrati, medan ”pöbeln” stödde Putin. Det verkade som att Moskvaoppositionen var dömd att förbli isolerad.

Men nu visar forskningen att missnöjet bland folket ute i regionerna har växt och blivit större än moskoviternas. Samtidigt har de tidigare massiva demonstrationerna i Moskva legaliserat protesterna i vanligt folks ögon och visat att det är möjligt att ta till gatorna och kräva förändring.

Nu kommer också de sociala kraven att bli allt viktigare. Folket vill bryta med de impopulära nyliberala reformerna, och istället se en åternationalisering av den gemensamma egendom som privatiserades under 1990-talet.

Tills nu har de flesta analytikerna, både i Ryssland och Europa, trott att bara medelklassen skulle kunna driva på förändring och demokratisering i Ryssland. Men Dmitrijevs undersökning visar att det är underklassen som är mest missnöjd med regimen.

Arbetare, pensionärer, offentliganställda, ungdomar – alla vars passiva stöd Putin hittills har lutat sig på – verkar nu ha blivit det farligaste hotet mot regimen. Här kan vi dra paralleller med händelserna i till exempel Egypten, där medelklassens krav på demokratisering också fick med sig de fattigaste och utsatta grupperna att gå ut på gatorna och revoltera.

Resultatet av CSF:s nya undersökning blev en stor nyhet i Ryssland. Många menar att myndigheterna borde försöka kompromissa med oppositionen för att hindra en social explosion. Den 8 september hölls borgmästarvalet i Moskva. Kremls chef för intern politik Vjatjeslav Volodin gjorde ingen hemlighet av att han ville ge oppositionen en ”ärlig” chans att ställa upp och förlora vid valurnorna. Genom kontrollen över media skulle regimen ändå sitta säker.

Men den mest radikala ledaren för oppositionen, Vänsterfrontens Sergej Udaltsov som sedan februari sitter fängslad för sin roll i proteströrelsen, tilläts inte ställa upp som kandidat. Regimen godkände bara en oppositionskandidat, högerpopulisten Aleksej Navalnyj, övertygade om att han var chanslös och hoppades att hans fiasko skulle demoralisera oppositionen samtidigt som regimen fick förnyad legitimitet genom en ärlig seger. Men det blev inte som de tänkt sig.

Många människor trodde på möjlighet till förändring genom valet och oppositionen mobiliserade sig med tusentals volontärer som deltog i Navalnyjs kampanj, medan Putins borgmästarkandidat Sergej Sobjanin framstod som en färglös robot. Resultatet blev en seger som såg ut att hålla på att slinka makten ur händerna, då Sobjanin vann med knapp marginal och Navalnyj fick oväntat många röster.

För att förhindra en andra valomgång var regimen tvungen att återigen fuska med rösträkningen, vilket nu gör regimen ännu mer olegitimerad i folkets ögon. Men värre är att de ännu en gång har de visat att fredlig förändring genom val är helt omöjligt i Ryssland. Det är inte förvånande att 57 procent av befolkningen beskriver situationen i Ryssland som ”förrevolutionär”. En gnista skulle kunna sätta eld på hela landet.

Den ryska regimen rädsla för en folklig social explosion har inneburit att man redan nu har inlett en repression mot vänsteroppositionen. De mest kända ledarna för den demokratiska vänstern sitter redan bakom galler, medan andra har gått under jord eller tvingats fly landet. Samtidigt har Putins spinndoktorer börjat försöka avleda det sociala missnöjet genom att väcka liv i traditionella konservativa fördomar som kan leda till etniska motsättningar och hat mot utlänningar och homosexuella.

Den offentliga diskussionen i statliga media har blivit mer och mer xenofobisk och homofobisk, vilket leder till ökad intoleransen i samhället. Radikala nationalisterna kan nu träda fram ur skuggorna och bli en verklig politisk kraft.

Redan idag tycker varken regimen toppbyråkrater eller oppositionspolitikerna som Navalnyj att det är fel att flörta med extremhögern.

Men ifall makten fortsätter att använda våld och fusk kommer motståndet att växa. Om det sker, kan Ryssland i värsta fall få uppleva samma tragedi som vi nu ser i Syrien, fast i mycket större skala. Putinregimen är redan dömd till undergång. Det viktigaste är att det inte slutar i ett blodbad.

Aleksej Sachnin

Översättning Per Leander

Aleksej Sachnin: ”Politisk repression – Putins verktyg för att behålla makten”

Ur *Arbetaren* 4 oktober 2013

Aleksej Sachnin är rysk oppositionsaktivist och en av ledarna för partiet Vänsterfronten. Han lever sedan i somras i Sverige som politisk flykting. Här skriver han om sin syn på det politiska läget i Ryssland.

Rysslands president Vladimir Putin håller två gånger om året en seans med folket. Hans byråkrater låter samla ihop människor från företagen, och från gatorna i storstäderna eller byarna som publik vid tv-inspelningen. Vissa av dem får mikrofonen för att ställa frågor direkt till ”nationens ledare”.

Ofta är det arbetare som får ställa frågorna till Putin. Iklädda sina blåställ och med arbetshandskarna och hjälmarna på, frågar de honom om löneutvecklingen och framtiden för deras företag. Putin hittar alltid de rätta orden. Men det viktiga är egentligen inte vad han svarar utan att det ser ut som att han engagerar sig för arbetarklassen. Han står folket nära, förstår deras intressen och bryr sig om de fattiga. Denna form av regisserad socialpopulism är den främsta anledningen till Putinregimens popularitet.

När proteströrelsen mot Putin tog fart härom året, och de stora demonstrationerna för demokrati samlades i Moskva, gjorde makten allt vad den kunde för att isolera oppositionen. Regimen framställde demokratirörelsen som driven enbart av en hysterisk borgarklass i storstäderna, som bara var ute efter fler privilegier åt sig själva.

Under en av Putins tv-shower framträdde till exempel en hårdför arbetare från en fabrik i Ural, och bad Putin att personligen få komma till Moskva med sina grabbar och göra upp med de övergödda ”borgerliga dissidenterna”. Men reaktionen från den liberala delen av oppositionen gjorde större skada än Putinregimens smutsiga propagandaknep. Många ledande liberaler hävde ur sig felaktiga uttalanden om att det var just de som i egenskap av representanter för den ”kreativa klassen” i storstaden inte var rädda att utmana autokratin, medan den ”dumma” majoriteten av ryska folket inte var intresserade av demokrati. Sådana uttalanden var den bästa gåva regimen kunde få.

Men två omständigheter förstörde denna lyckliga harmoni mellan liberal och statlig propaganda. För det första driver regimen hårt igenom sin egen nyliberala politik. Privatiseringarna fortsätter. Vetenskap, utbildning, sjukvård och annan välfärd kommersialiseras i rasande fort. Fria fackföreningsrörelser undertycks brutalt. Ryssland tar en pinsam andra plats vad gäller antalet dollarmiljardärer, samtidigt som man tar ledningen bland i-länder vad gäller antalet medborgare som lever under fattigdomsgränsen.

För det andra fortsatte proteströrelsen att växa, och trots liberalernas självgoda smicker sinsemellan började den allt mer massiva proteströrelsen inkludera tusentals vanliga människor, sådana som liberalerna föraktade – arbetare, lärare, sjuksköterskor, pensionärer, studenter – alla de som i Ryssland knappt får vardagen att gå ihop. Och vänsterns roll i rörelsen blev större och större.

Socialisten Sergej Udaltsov, ledaren för det nya partiet Vänsterfronten, blev informell moralisk auktoritet för proteströrelsen, och hans popularitet ökade jämfört med de andra karriärpolitikerna. Samtidigt framträdde också andra vänsteraktivister, inte minst den unge antifascisten Aleksej Gaskarov, som informella ledare för en hel generation unga som motsatte sig den xenofobiska hysteri som väckts till liv och exploaterades av regimen, såväl som av nynazistiska grupper, för att väcka etniska motsättningar som kunde ta fokus ifrån de sociala frågorna.

Dessa människor kom inte från ingenstans. Under många år var Sergej Udaltsov en känd aktivist inom den sociala rörelsen som gjorde motstånd mot kommersialiseringen av det offentliga rummet i Moskva, och bland annat försvarade hyresgäster mot vräkningar. Aleksej Gaskarov blev känd över hela landet för sin kamp för att försvara ett par viktiga skogar runt Moskva från exploatering.

Vänsterns snabbt växande inflytande inom demokratirörelsen lyckades bryta rörelsens isolering, och proteströrelsen började locka miljoner människor från de fattigare ryska regionerna. Putinregimen blev skrämmd av denna utveckling och inledde en selektiv repression riktad mot just vänstern.

Vid en massdemonstration mot Putin på Bolotnaja-torget i Moskva den 6 maj 2012 - genomförde polisen massgripanden och i dag står 28 ledande aktivister åtalade för ”uppvigling”, bland dem Sergej Udaltsov och Aleksej Gaskarov. De riskerar nu över tio års fängelse. Ute i landet genomförde säkerhetspolisen en våg av husrannsakingar hos aktivister, och polisen skämdes inte över att kidnappa, misshandla och hota oppositionella, även dem som bara var tonåringar.

Samtidigt försöker den ryska regimen nu medvetet ändra fokus för den sociala proteströrelsen till att handla mer om nationell och religiös intolerans. I Moskva upprättades i somras riktiga koncentrationsläger för illegala invandrare, och i den lilla staden Pugatjov provocerade polisen tillsammans med extrema nationalisterna fram en etnisk konflikt som urartade i en pogrom mot icke-vita. Det har antagits skandalösa lagar om att ”försvara troendes rättigheter” vilket förbjuder kritik mot kyrkan, och förbud mot ”homosexuell propaganda” för minderåriga. Det viktiga är inte hur lagarna nu kommer att användas i praktiken, utan att de lyckas väcka en hysterisk kampanj och ta fokus från de avgörande sociala frågorna.

Nu råder en mycket svår situation i Ryssland. Vänstern är besegrad och dess ledare fängslade, gömda eller i exil. Nationalism och politisk repression har blivit oligarkens två viktigaste verktyg för att behålla makten. Historien visar att varje gång som härskarklassen satsar på våld och etnisk intolerans, riskerar samhället att väldigt fort utvecklas mot fascism. För att förhindra det måste demokrater och antifascister i hela världen visa solidaritet och stödja de fängslade kamraterna i Ryssland. Det är vårt gemensamma mål att tvinga Putinregimen att frigge den politiska gisslan och stoppa den farliga nationalistiska populismen.

Aleksej Sachnin

Översättning Per Leander

Aleksej Sachnin: Moskva: Rasistiska kravaller stärker polisens makt

Ur Internationalen 1 november 2013

Häromveckan skakades Moskvas södra förorter av nationalistiska kravaller, då tusentals unga män slog sönder ett köpcenter under slagorden ”Ryssland åt ryssarna” och ”white power”. De hade samlats till en ”folkets marsch” i förorten i Birjuljovo, ett av Moskvas fattigaste områden, för att protestera mot vad de menade var polisens oförmåga att stoppa kriminella invandrare.

Den direkta orsaken till den nationalistiska protesten var ett mord på en etniskt rysk man, där en gästarbetare från Azerbajdzjan misstänktes vara gärningsmannen.

Ett hundratal män från ultrahögern lyckades hetsa upp stämningen i den till en början fredliga demonstrationen som urartade i fullt upplopp. Folkmassan gick till attack mot köpcentret där det påstods att huvudsakligen invandrare arbetade, bilar vältes omkull och sattes i brand, och flera personer från Kaukasus misshandlades.

Trots att släktingarna till den mördade mannen bad om lugn och beklagade att den tragiska händelsen skulle leda till etniska motsättningar, fortsatte våldet. Polisen förhöll sig länge avvaktande, men gick till sist in och skingrade folkmassan och grep 300 av de värsta ligisterna.

Upploppen toppade de ryska nyhetssändningarna och diskuterades i alla tidningar och tevekanaler. De stora medier som kontrolleras av regimen har hävdad två huvudsakliga slutsatser. För det första säger man: ”Det är dags att göra upp med invandrarna” – ett främlingsfientligt utfall som blivit allt mer vanligt från regimen. Men nu säger man också: ”Det är nödvändigt att skydda samhället från extremister.”

Två dagar innan upploppet i Birjuljovo hade presidentens Människorättsråd presenterat ett förslag på en bred amnesti, genom vilket över 170 000 fängelsedömda skulle kunna bli frisläppta. I teorin kunde amnestin även omfatta politiska fångar, som oligarken Michail Chodorkovskij, Pussy Riot, och de drygt 30 aktivister som står åtalade för att ha demonstrerat mot Putin på Bolotnaja-torget 6 maj 2012.

Alla dessa omskrivna fall har lett till protester från det civila samhället både i Ryssland och i Väst, och de politiska fångarnas stöd från befolkningen är något som regimen inte kan bortse från. Därför hoppades många att Putin inför olympiska spelen i Sotji 2014 ska vilja visa sig för världen som mera human, och frige fångarna.

Den huvudsakliga måltavlan för den senaste tidens politiska repression i Ryssland har varit aktivister och ledare för vänstern och den antifascistiska rörelsen, eftersom vänstern var den starkaste kraften i proteströrelsen mot Putin 2011-2012. Regimen är riktigt rädd för kritiken från vänster, eftersom det finns ett växande socialt missnöje i Ryssland, som Putins i övrigt socialpopulistiska propaganda inte klarar av att lösa. Därför fängslades Vänsterfrontens ledare Sergej Udaltsov och antifascisten Aleksej Gaskarov, tillsammans med andra betydelsefulla vänsteraktivister.

De antifascistiska rösterna har tystats genom de politiska rättegångarna. Samtidigt försöker regimen nu med all sin kraft styra över det sociala missnöjet till nationalism och religiös intolerans. Man har stiftat skandalösa lagar om ”skydd för troendes rättigheter” och ”förbud mot homosexuell propaganda”, medan regimen massmedia blir allt mer xenofobisk i sin retorik.

Vad detta kan leda till fick vi se en försmak av vid det våldsamma etniska upploppet i Europas största stad härom veckan. Men det som skedde i Birjuljovo är inte bara ett resultat av regimen underblåsta rasism.

Händelsen används också som ett kraftfyllt offentligt argument mot förslaget på amnesti för politiska fångar, och för behovet av en stark ledare. Många ryssar, som fram tills nu har haft medkänsla med de oppositionella i landets fängelser, är nu livrädda för vad politisk oro kan leda till när extremister härjar på gatorna.

Den statliga propagandan sätter likhetstecken mellan de högerextrema nationalisterna som härjade på gatorna i Birjuljovo, och de fredliga demokratiaktivister som sitter fängslade för Bolotnajademonstrationen.

Statliga media visar också ett välregisserat skådespel, där polisen till sist fångar den misstänkte mördaren från Azerbajdzjan, brottar ner honom i en skog och flyger iväg med

honom i en helikopter. Budskapet är tydligt: Bara polisen kan garantera lag och ordning. Fram tills nu var den ryska polisen en symbol för korruption och grymhet, men nu vill man försöka övertyga folket om att polisen kan skydda samhället från så väl kriminella främlingar, som våldsamma extremister.

Det politiska läget i landet gör dock den nationalistiska extremismen än farligare. Förtryckarregimen drar sig inte för att utnyttja främlingsfientligheten för att behålla makten och ventilerar det sociala missnöjet.

Regimen formulerar och förpackar verkligheten som den vill, och plötsligt har rika och fattiga, unga och gamla, kvinnor och män, poliser och medborgare, förenklats till vi och de – ryssar och ”kaukasier”.

Det rasistiska upploppet i Birjuljovo innebar inte att ”samhället har vaknat” till någon nationalistisk revolution, som ultrahögern vill få det att se ut som. Tvärtom hjälper upploppen att skymma det samhälleliga sönderfall som hela tiden pågår runt om Kreml.

Upploppen utnyttjas av regimen för att kunna stärka polisstaten och öka förtrycket, kontrollen och repressionen av oliktankande.

Aleksej Sachnin

Översättning Per Leander

Aleksej Sachnin: Putins amnesti är bara ett spel

Ur *Dagens Nyheter* 17 december 2013

Duman antog i går Putins förslag om amnesti för vissa fångar. Men amnestin är halvhjärtad och väst måste försöka påverka den ryska utvecklingen, skriver Aleksej Sachnin, asylsökande rysk aktivist.

President Vladimir Putin presenterade den 9 december ett förslag på ”allmän amnesti” för många av landets fångar, inför 20-årsdagen av Ryska federationens konstitution på torsdag. Kravet på en bred amnesti för politiska fångar har drivits av ryska människorättsgrupper, så väl som journalister, författare och vanliga människor. Men fram till nu har myndigheterna varit tysta om sina planer för de politiska fångarna. Oligarken Michail Chodorkovskijs advokat Vadim Kliugant har beskrivit denna väntan som en ”hoppets tortyr”.

Vilka blir det nu då som beviljas amnesti? I den ursprungliga utredningen om amnesti, som sjösattes av presidentens råd för mänskliga rättigheter för två månader sedan, omfattades runt 200 000 personer. Men när ärendet kom upp i högre instans skrevs antalet ner betydligt.

Av Rysslands 700 000 fångar kommer runt 2 000 att släppas ur fängelse, medan 6 000 pågående åtal kommer att läggas ner. 17 000 människor som är dömda till lägre påföljd än frihetsberövande kommer också att bli benådade från sina straff. Rysslands fängelsebefolkning kommer knappast att minska.

Amnestin kommer huvudsakligen att omfatta vanliga kriminella dömda för mindre brott. Endast ett litet fåtal politiska fångar kommer att friges. Till exempel kommer bara 8 av de 29 så kallade Bolotnajafångarna, som står åtalade för ”våldsamt upplopp” vid en demonstration mot Putin på Bolotnajatorget i Moskva den 6 maj 2012, att släppas. Men klart besked får de först om sex månader, och ifall rättegången mot dem har hunnit bli klar då. Däremot släpps samtliga Greenpeaceaktivister som stod åtalade för en aktion mot en rysk gasplattform i Arktis. Dessutom omfattar en amnesti de två unga kvinnorna från Pussy Riot som fortfarande

är fängslade. Det ironiska är dock att amnestin kommer att verkställas om först sex månader, och Pussy Riot skulle ändå frigges redan om tre månader.

Vilka är det då som inte kommer att påverkas av amnestin? Framför allt är det de mest kända politiska fångarna och oppositionsledarna som inte blir frisläppta. Det gäller framför allt Michail Chodorkovskij, som suttit fängslad i tio år. Mot honom förbereds det till och med nya åtal, vilket tyder på att han kanske aldrig kommer att bli frisläppt.

En annan grupp som inte omfattas är ekonomiska brottslingar; detta trots att det framför allt var de som till en början diskuterades när frågan om amnesti togs upp. Enligt människorättsgrupper och advokater är de flesta som dömts för ”ekonomiska brott” i själva verket offer för utpressning och offer för andra mäktigare affärsmäns förmåga att påverka en korrumberad domarkår. Upp till 100 000 dömda affärsmän sades först kunna bli benådade, men av dem står det nu klart att bara 1 000 kommer att frigges, efter presidentadministrationens beslut.

Staten kommer inte ha någon barmhärtighet med ledarna för den senaste proteströrelsen mot Putin, som blossade upp med stora demonstrationer under vintern 2011–2012. De unga vänsterledarna Sergej Udaltsov, Leonid Razvozzjajev och Aleksej Gaskarov står fortfarande åtalade för att ha organiserat ”kravaller” och ”våldsaktioner mot polisen” under demonstrationerna, och riskerar över tio års fängelse. Inte heller kommer den kände antikorrupsionsaktivisten och nationalisten Aleksej Navalnyj, som nyligen dömdes till villkorligt fängelse, att benådas.

Varför blev det över huvud taget en amnesti? Förslaget lades fram i duman och för oppositionella ledamöter under våren 2013, och fick starkt stöd av människorättsaktivister. Alla visste att utan Putins godkännande skulle det vara omöjligt. Men trycket underifrån var stort med stöddemonstrationer för de politiska fångarna, namninsamlingar och frågan drevs också i oberoende mediekkanaler. Enligt undersökningar stod det också klart att en majoritet av Rysslands befolkning faktiskt ansåg att landet hade politiska fångar, i motsats till vad myndigheterna och Putin själva hävdade. Av tradition finns det starka folkliga sympatier med oppositionella som anses dömda på felaktiga grunder, och myndigheterna kan inte helt ignorera detta. Dessutom har den politiska repressionen fått kritik från Väst, vilket faktiskt skrämmer den ryska eliten.

Huvudpoängen med ”Putins amnesti” är att visa för väst och de mera moderata oppositionsgrupperna i Ryssland att regimen inte alls är omöjlig utan kan kompromissa. Med amnestin hoppas man kunna lätta upp den spänning som råder i ryska samhället. De är också ett försök att spela ut den moderata oppositionen mot den radikala, och regimen hoppas därmed kunna intensifiera repressionen mot den radikalare delen av oppositionsrörelsen. Det finns ytterligare en anledning till att Putin avvisade den breda amnesti som först föreslogs. Runt honom har en grupp tjänstemän de senaste åren gjort karriär genom att leda repressionen mot oppositionella. Som belöning för att de krossade proteströrelsen har de tilldelats höga poster och blivit alltmer inflytelserika över statsapparaten. Det har i sin tur drivit dem att bli ännu mera våldsamma och ihärdiga i sitt förtryck av olikänkande. Den demokratiska omvärlden, framför allt EU, kan påverka denna utveckling mot fascism genom att införa personliga sanktioner mot de tjänstemän som ansvarar för brott mot mänskliga rättigheter. Den halvhjärtade amnestin får inte bli en ursäkt för Putin att fortsätta sitt auktoritära styre.

Aleksej Sachnin

Översättning Per Leander

Aleksej Sachnin: Jeltsins blodiga statskupp

Ur *Internationalen* 4 oktober 2013

Det är nu 20 år sedan Rysslands ”demokratiska” president Boris Jeltsin lät spränga sönder sitt eget parlament och krossa all opposition mot honom, med västvärldens tysta medgivande. Efter detta blodbad skrev han om grundlagen och gav sig själv näst intill oinskränkt makt. Det är utifrån denna blodiga statskupp som dagens ryska regim också härskar. Den ryske historikern och socialisten Aleksej Sachnin skriver för *Internationalen* om händelserna i Moskva i oktober 1993.

Sovjeterna – arbetarråden – som föddes genom den ryska revolutionen, levde ett långt liv. Över tiden förändrades de, försvagades av den stalinistiska regimen och togs med våld över av partibyråkratin. Men trots det överlevde sovjeterna både Sovjetunionen och kommunistpartiet. Under den sista perioden av deras existens förvandlades sovjeterna återigen till folkets kamporgan mot diktatur och liberala reformer, så som de hade varit under de heroiska åren under revolutionen och inbördeskriget.

Sovjeternas historia slutade, så som revolutionära organ bör sluta, i stridens rök och till dånet av explosioner. Det var för exakt 20 år sedan, i början av oktober 1993.

Under de sista åren av sin historia genomlevde Sovjetunionen den process som kallades perestrojkan. Den inkluderade Michail Gorbatsjovs försök att genomföra ekonomiska marknadsreformer, intriger och kamp mellan byråkratins klaner, uppblossande av etniska motsättningar, men också en enorm demokratirörelse.

Efter decennier av stark partikontroll över det offentliga livet, blomstrade plötsligt hundra blommor. Det bildades hundratals organisationer och partier, från monarkister till anarkister, men den absoluta majoriteten av dem eftersträvade inte kapitalism. Det viktigaste kravet var den politiska demokratiseringen av det socialistiska systemet. ”Makten till sovjeterna, inte till kommunistpartiet” – var det vanligaste slagordet.

Men folket var inte redo för de manipulationer som väntade dem. Väldigt snabbt hamnade den demokratiska rörelsen under kontroll av representanter för den partinomenklatura som man försökte bekämpa.

Aleksander Jakovlev, chefen för kommunistpartiets propagandacentral, blev ny huvudideolog för ”demokratin”. Väldigt snart blev den gamle ”marxist-leninisten” den mest våldsamma antikommunisten, skröt högljutt om att han skulle ”bryta ryggraden på reptilen”, och förkunnade officiellt att kommunismen var ett lika brottsligt system som nazismen.

Den obestridde ledaren för ”demokratirörelsen” var i allmänhetens ögon Boris Jeltsin, förstesekreterare för kommunistpartiet i Moskva. Han segrade triumferande i ryska presidentvalet sommaren 1990 med vallöfte om att bekämpa nomenklaturans privilegier. Men Jeltsin sade ingenting om några framtida extrema marknadsliberala reformer.

Vid det konservativa kuppörsöket i augusti 1991, kom tusentals människor ut på Moskvas gator och torg för att stödja Jeltsin. De var redo att offra sina liv när de kastade sina kroppar framför stridsvagnarna som rullade in i staden, och flera dog under stridsvagnshjulen, men kuppen misslyckades.

Men snart skulle Jeltsin börja handla i motsats till vad majoriteten av folket ville. Sommaren 1991 hade det hållits en folkomröstning om Sovjetunionens framtid, då 77 procent av folket röstade för att bevara unionen. Trots det träffade Jeltsin i största hemlighet presidenterna från den ukrainska sovjetrepubliken och den vitryska sovjetrepubliken och de tre männen skrev under ett avtal som förklarade att unionen upphörde att existera.

Med den liberala ekonomen Jegor Gajdar som ledare för Jeltsins nya regering inleddes ett program av extrema marknadsreformer genom den så kallade chockterapien. Efter bara ett par månader hade landet hamnat i en riktig katastrof. Det fanns plötsligt miljoner arbetslösa – ett fenomen som inte hade existerat under sovjettiden – och lönerna för arbetare, lärare, läkare och offentliganställda sjönk gång på gång och det fanns plötsligt miljoner människor som levde i extrem fattigdom. Kriminaliteten steg över alla proportioner. Landet var i trauma.

Efter knappt ett år hade Jeltsinregimen förlorat allt sitt tidigare stöd. En enorm proteströrelse växte fram. Den enade folk av olika idéer, men starkast var vänstergrupperna, från anti-auktoritära socialister till ortodoxa stalinister. De massiva demonstrationerna mot Jeltsin slogs ner brutalt av polisen, till exempel vid första maj 1993.

Sovjeterna existerade fortfarande, och enligt konstitutionen hade Högsta sovjet i parlamentet den lagstiftande och delvis verkställande makten. Sovjetkongressen i Vita huset, som parlamentsbyggnaden kallades, blev således centrum för oppositionen mot Jeltsins politik.

Jeltsin ville inte finna någon kompromiss med parlamentet. Staben runt honom gick inte med på att ens diskutera förslagen på att mjuka upp chockterapien. Många år senare skulle Anatolij Tjubajs, en av arkitekterna bakom dessa barbariska reformer, erkänna att de inte drevs av ekonomisk rationalitet, utan att chockterapien gick ut på att göra det omöjligt för kommunisterna att återfå makten.

Enligt Tjubajs var syftet att så snabbt som möjligt skapa en ny mäktig klass av egendomsägare, som skulle ha intresse av att med alla medel och till varje pris försvara resultatet av den kapitalistiska restaurationen. Resultatet av denna ansvarslösa ekonomiska politik var katastrofal. Hösten 1993 stod hälften av industrierna stilla och Rysslands BNP hade minskat med nästan hälften. Månaderna gick utan att lönen för miljoner människor betalades ut. Landet stod på gränsen till inbördeskrig.

Så såg situationen ut när Jeltsin den 21 september 1993, skrev under ett dekret om att upplösa Högsta sovjet och parlamentet – helt emot grundlagen. Det var inget annat än en statskupp. Tiotusentals av Jeltsins motståndare samlades runt Vita huset där sovjetkongressen fanns, och fler strömmade till. Runt den stora byggnaden i centrala Moskva hölls möten och demokratiska debatter, som fortsatte i två veckor.

Regimen svarade med att låta vattnet och elektricitet till byggnaden stängas av och Jeltsin förklarade undantagstillstånd. Armén kallades till huvudstaden, men hundratusentals människor kom ut för att försvara Vita huset. Andra tog över armébussar och organiserade en konvoj som åkte till TV-tornet Ostankino i norra Moskva för att försöka ta över det och bryta regimens nyhetsmonopol.

Men de misslyckades. Arméns specialtrupper väntade vid TV-tornet. De öppnade eld mot folket och många dödades. Nästa dag började stridsvagnarna på order av Jeltsin beskjuta Vita huset med sina tunga kanoner. Efter flera timmars kanonad hade den snövita parlamentsbyggnaden förvandlats till en svart ruin.

Sen inleddes stormningen och elitstyrkorna slet ut de sista försvararna av sovjetmakten ur byggnaden. Kvällen den 4 oktober 1993 var allt över. Moskva föll under de Jeltsinlojala arméstyrkornas kontroll. Militären fängslade sovjetens deputerade från olika partier och majoriteten av de som hade försvarat parlamentet. Enligt officiell statistik dödades 157 människor och 384 sårades i striden. Men enligt andra källor var antalet döda kanske mer än 1 000 människor.

Detta var inte någon unik blodig statskupp i historien, men det var troligen den enda kupp som sades utkämpas i demokratins namn. Det är en paradox att den regim som kallade på

stridsvagnar för att skjuta sönder ett folkvalt parlament i en europeisk huvudstad, obesträtt fick fortsätta att kalla sig ”demokratisk”.

Medan de som försvarade grundlagen, politisk mångfald och öppenhet; de som krävde respekt för mänskliga rättigheter, kallades för ”kuppmakare” och beskylldes för att vara brunröda ”kommunist-fascister”. Grunden till det nya ”demokratiska Ryssland” lades på blod och till lukten av stridsvagnsdiesel. Vad kunde växa upp ur detta frö?

Ja, vilken jävla vacker ”demokrati” det var! Den fick till och med flera av den ryska intelligentsians idoler, som Bulat Okudzjava, Zinovij Gerdt, Lija Achedzjakova, att sjunga hosianna till massmordet. De talade i TV och hittade sina egna ord för att hylla stridsvagnarnas ”demokrati”. Under flera år hade de varit humanismens apostlar, men i oktober 1993 blev de blodbadets advokater.

I en intervju sade Okudzjava att han njöt av att se bilderna på beskjutningen av Vita huset. Man kan gilla eller inte gilla kommunister. Man kan stödja eller inte stöda privatiseringen. Men det är oförståeligt hur man kan njuta av dödandet av obehäpnade människor. Även om det är ”kommunisterna” som dödas i privatiseringarnas namn.

Den demokratiska världen såg lojalt på när Jeltsin valde våldet. USA, som kände smaken av att ha blivit den enda supermakten, menade att när ”stalinismens” inälvor smetades ut av Jeltsins stridsvagnar visade de vägen till demokrati. De europeiska regeringarna menade ungefär samma sak. Sveriges dåvarande statsminister Carl Bildt, förkunnade dagen efter blodbadet under ett tal i riksdagen den 5 oktober, sitt ”stöd till Rysslands folkvalde president i hans strävan att så snabbt som möjligt lösa den politiska konflikten”.

Inte ett enda land bröt relationerna med Ryssland. Inte en enda ambassad protesterade. Västerländska media fortsatte att beskriva utvecklingen i Jeltsins Ryssland som byggandet av demokrati i det forna ”ondskans imperium” med stor sympati.

Nu har 20 år gått. Det som såddes den förbannade hösten 1993 har vuxit upp. Vita huset har restaurerats och är idag ryska regeringsbyggnaden. De stora privatiseringarna på 1990-talet lyckades att skapa en liten men mäktig klick ryska oligarker, som styr en sjundedel av jorden, och krossar alla försök till protester mot dem.

”Den nya ryska demokratin” blommar frodigt. Den har fulländat konsten av hur man för politisk propaganda och förtrycker oppositionen. Den lyckas till och med bättre än Jeltsin, utan blodbad.

När västerländska politiker, som Carl Bildt, idag kritiserar den ryska regeringen för i jämförelse ”små” förbrytelser, som homofobiska lagar eller xenofobiska kampanjer, eller förföljelse av dissidenter, ska de komma ihåg att det var de som den hösten 1993 gav denna regim sin välsignelse att leva, när de hyllade det blodiga krossandet av sovjetmakten.

Aleksej Sachnin

Översättning Per Leander

Sergej Udaltsov: “Vi behöver en ny Oktoberrevolution”

Den 7 november markerar 96-årsdagen av den Stora Socialistiska Oktoberrevolutionen. Ja, jag kallar den så, trots de samtida historiker och statsvetare som de senaste dagarna har suttit i TV och försökt övertala oss att den inte var stor, inte var socialistisk, inte ägde rum i oktober, och att det inte ens var en revolution. Det är komiskt, men inte förvånande.

Dagens ryska politiska elit flörtar gärna med Brezjnevepoken, och säger att då rådde stabilitet – precis som idag. I mindre utsträckning flörtar de med Stalinepoken, och säger att då byggdes ett stort och starkt rike – precis som idag. Men det som hände oktober 1917, det tål de inte! Efter nästan hundra år ses minnet av vår revolution som ett potentiellt hot för de styrande, då det skulle kunna väcka folket ur dess dvala.

Men om man studerar historien och vad som verkligen hände, kan Oktoberrevolutionen inte beskrivas som slumpartad eller felaktig. Det som den stora arbetarmassan uträttade 1917, ledda av bolsjevikpartiet, var något som varken tsarens ministrar eller den provisoriska regeringens ministrar kunde åstadkomma. Oktoberrevolutionen löste i ett slag de mest akuta dagsfrågorna, och gav bönderna jorden, sovjeterna makten, och nationerna självbestämmande. Idag är det på modet att säga att Februarirevolutionen skulle kunna vara ett alternativ till Oktoberrevolutionen. Som jag ser det, är det skitsnack. I oktober stod det klart att den borgarklass, som tagit makten i februari 1917, inte kunde fortsätta att styra. Det var politiskt ohållbart. Paradoxalt nog skulle det behövas ett radikalt arbetarparti för att genomdriva de objektiva historiska uppgifter som den borgerliga revolutionen inte hade klarat av att lösa. Så alla hypotetiska drömmar om Februarirevolutionen är meningslösa.

Jag skulle också vilja påminna er om att bolsjevikerna segrade eftersom de stod för demokratiska idéer som folket efterfrågade: arbetarkontroll över produktionen, ett ekonomiskt system i människornas intresse, fred och internationalism. Det var detta som gav bolsjevikerna det folkliga stöd, utan vilket de inte skulle ha kunnat behålla makten ens en månad.

Efter nästan hundra år är dessa frågor fortfarande giltiga. På tronen i Moskva sitter idag en ny tsar, med en regering som inte gör någonting, samtidigt som inflationen drar åt snaran runt det fattiga folket. Och istället för att fira Oktoberrevolutionen den 7 november, tas nu gatorna över av fascister i den öppet nationalistiska ”Ryska marschen” den 4 november varje år; den dag av ”Nationell enhet” som myndigheterna har gett oss istället. Därför säger jag: Vi behöver en ny Oktoberrevolution!

Naturligtvis måste det erkännas att Oktoberrevolutionen inte levde upp till vad den lovade. Att den ägde rum i det mest efterblivna av de kapitalistiska länderna innebar att förutsättningarna att bygga socialism var svåra. Men framför allt berodde misslyckandet på att den ryska revolutionen inte återföljdes av en världsrevolution.

Under dessa unika förutsättningar försökte bolsjevikerna, trots de svåra omständigheterna, ändå att börja bygga ett bättre framtidssamhälle. De var inte rädda att experimentera och att pröva sig fram för att se vad som var möjligt eller omöjligt att göra, och att låta mänskligheten dra lärdom av dessa erfarenheter.

Under 70 år såg vi att det fanns ett alternativ till kapitalismen. Ja, kommunismens pionjärer begick många misstag och skulle till sist tappa bort sig och gå vilse på vägen dit. Men om kommunisterna inte hade genomfört sin revolution och visat vägen framåt, skulle Ryssland idag fortfarande ha varit ett underutvecklat land i kapitalismens periferi. Ja, mer än så. Jag är övertygad om att utan oktober 1917 skulle Ryssland idag inte längre existera som en enhet. Det är svårt att argumentera emot det faktum att Oktoberrevolutionen hade ett enormt inflytande över den politiska utvecklingen i hela världen. Kapitalet var tvunget att ta det sovjetiska projektet på allvar. Men kapitalet blev också tvunget att ta lärdom av Sovjetunionen, vilket blev tydligt under den stora depressionen i den kapitalistiska världen på 1930-talet.

År 1934 anlände den brittiske författaren H G Wells till Moskva, och sa i ett berömt samtal med Stalin: ”Den gamla finansvärlden kollapsar. USA:s håller på och omorganiserar landets

ekonomiska system enligt nya principer. Lenin sa en gång att vi socialister måste lära oss hur man bedriver handel, lära oss från kapitalisterna. Idag måste kapitalisterna lära sig från er, och studera socialismen. Det tycks mig att det som nu händer i USA är en djupgående omorganisering för att skapa en planerad, det vill säga, en socialistisk ekonomi.”

Det är uppenbart att Oktoberrevolutionen, som ledde till skapandet av Sovjetunionen, medförde betydande förbättringar av människors liv, inte bara i Unionen, utan också i kapitalismens mest avancerade länder. Den bidrog också till segrarna i de antiimperialistiska befrielsekrigen och tredje världens frigörelse från kolonialismen.

Personligen ser jag 1917 som en storslagen triumf för mänsklighetens andliga utveckling. Aldrig tidigare eller senare har mänskligheten som då försökt ”kika över horisonten” och ”gå bortom den”. Det går inte att ta på allvar dagens historier om att oktober 1917 bara skulle ha varit en kupp ledda av ”juden” Lenin, ”en tysk spion med syfilis” – och att Trotskij, Dzerzjinskij och Stalin bara skulle ha varit blodtörstiga galningar.

Jämfört med dagens ansiktslösa presidenter och politiker, som bara styrs av finanskapitalets intressen, framstår Oktoberrevolutionens hjältar som riktiga titaner.

Så, kamrater, låt oss fira Oktoberrevolutionens årsdag! Denna historiska dag kan vi med rätta vara stolta över. Och jag är säker på att detta datum snart återigen ska bli en röd dag i almanackan.

Sergej Udaltsov

Översättning Per Leander

Internationalen 15 november 2013

Artikelförfattaren är ledare för Vänsterfronten och sitter sedan i februari (2013) i husarrest i väntan på rättegång för sin roll i proteströrelsen mot Putin.

Lästips – mer om Putins Ryssland

[Per Leander: Proteströrelsen mot Putin](#)